

M/V van de week

Achter elk nieuwsfeit schuilt een man of een vrouw. Wij zetten ze in de schijnwerpers.

Danièle Reynders, procureur in Luik

Deze week bleek dat Di Rupo nog wat werk heeft om le nouveau PS op te bouwen. Net nu hij een regeerakkoord in handen houdt, waren er huiszoekingen bij de PS-burgemeester van Ans en werd het Luikse boegbeeld Alain Mathot, zoon van Guy, in staat van beschuldiging gesteld wegens fraude en corruptie.

Achter de acties van het gerecht zat niemand minder dan Danièle Reynders, procureur in Luik, amateur-golfster en zus van Didier Reynders. Wie voor het Luikse gerecht in contact met PS'ers die niet zuiver op de graat zijn. Maar dan is het vervelend dat je naar de naam Danièle Reynders luistert. Er hangt al snel een zweem van belangenvermenging rondom de acties die de

Achter de gerechtelijke acties tegen de PS zit de zus van MR-kopstuk Didier

magistrate onderneemt. Het overkomt Danièle Reynders al een loopbaan lang. Al moet daar met een aan toegevoegd worden dat ze dat ook zelf in de hand werkt. In 2009 veroorzaakte ze irritatie bij haar collega's door lid te worden van een Facebookgroep: 'MR moet in 2009 de eerste partij worden in Wallonië en Brussel'. Dat hoort niet, vonden haar collega's: een magistraat hoort te allen tijde neutraal te zijn. Reynders zag er geen kwaad in, maar liep

in eerste instantie wel een tuchtstraf op. Die daarna weer ongedaan werd gemaakt. De kritiek op haar innige band met de MR leeft al jaren. Toen Marc Verwilghen, de liberale minister van Justitie, haar in 2000 tot voorzitter van de Luikse rechtbank benoemde, haalde de Raad van State daar een dikke streep door. Het argument: het zou er te dik op gelegen hebben dat dit een politiek benoeming is. Niet dat Reynders daarop werkloos werd: ze bleef nog tot 2007 onderzoeksrechter in Luik, waarna ze verhuisde naar het parket. Ondanks de klacht van een concurrente, die meende dat Reynders de job niet aankon. De band met haar broer en zijn partij hebben Danièle Reynders nooit weerhouden om de PS aan te pakken. Ooit vroeg de Luikse PS zelfs (vergeefs) dat ze zou gekortwiek worden en geen enkel dossier met een politieke connotatie meer zou behandelen. Dat was na een paar zaken met lokale PS'ers, maar Reynders aarzelde ook nooit om achter de grotere namen te gaan. Ze ontfermde zich over het dossier van Michel Daerden en José Happart. Die laatste diende in 2009 een klacht in tegen haar omdat ze te genover de buitenwereld te loslippig geweest was over een dossier waarin Happart van belangenvermenging wordt beschuldigd. Maar Reynders is niet te stoppen als het over de PS gaat, zoals ook deze week weer bevestigd werd. (file)

'Mama is ziek in haar borst, een kind van twee begrijpt dat niet'

Nathalie Slosse schrijft boekje om haar zontje te vertellen over haar borstkanker

Toen Nathalie Slosse (35) in 2007 de diagnose borstkanker kreeg, was haar zontje nog geen twee. Ze miste toen iets om haar kleine man uit te leggen wat mama overkwam. Uiteindelijk schreef Nathalie zelf een boekje: Grote Boom is ziek. Met groot succes, want het wordt inmiddels al tot in Zuid-Korea gebruikt. Jammer genoeg moet het sinds kort ook weer bij haar thuis worden bovengedaald. In juni van dit jaar bleek Nathalie hervallen.

KAATJE DE CONINCK

'Het was bijna een nog grotere schok dan de eerste keer, toen ik hoorde dat de borstkanker terug was. De zware chemo die ik had gehad, moest vermijden dat er ook maar één kankerelletje in mijn lijf achterbleef. Waarom was het dan terug?' 'We zijn er opnieuw vlug bij, gelukkig. Maar opnieuw die zware chemo ondergaan, pfff... Dat is lastig. Waarom, als de kanker toch alsmat terugkeert? Maar goed, dan bijt je op je tanden en doet door.'

'Mama is ziek in haar borst'

In april 2007 werd bij Nathalie voor de eerste keer borstkanker vastgesteld. De jonge mama was dan zelf nog maar maar 30, haar zontje Midas nog geen twee. 'Ik wist dat de ziekte, en vooral de chemo, me hard zouden raken. Me ziek zou maken, terwijl mijn zontje nog zo klein was en me nodig had. Mijn grootste angst was dan ook dat mijn ziekte mijn kind zou schaden.' Van haar kind oncologe kregen Na-

thalie en haar man het advies om haar emoties niet te verbergen voor hun zontje. 'Dat deed deugd, horen dat ik me niet schuldig moest voelen als ik eens zou huilen in zijn bijzijn, of als het even niet meer ging. De dokter zei me ook dat ik

'Het deed deugd te horen dat ik me niet schuldig hoefde te voelen als ik eens zou huilen in het bijzijn van mijn zontje'

zo direct en eerlijk mogelijk moest zijn. Dat heb ik gedaan. Maar mama is heel ziek in haar borst en zal vaak naar het ziekenhuis moeten... Een kind van twee begrijpt dat niet.' Niemand kon Nathalie op dat moment echt uitleggen wat ze moest doen. 'Ik ging dan maar zelf op zoek, schuimde het internet af, praatte met lotgenotes op fora. Maar ik moest vooral vast-

stellen dat er bedroevend weinig voorhanden was. In het kleuteronderwijs heb je over alle mogelijke thema's liedjes en knutsel-spelletjes, maar niks over hoe je een kleuter leert omgaan met een ernstige ziekte in de familie.'

'Flinke ziek'

Terwijl dat net was wat Nathalie wilde, zontje Midas op een speelse manier betrekken in wat er met zijn mama gebeurde. 'Dus maakten we samen een medaille voor een flinke ziekte, of maakten we popjes uit doktershandschoenen. Ik moest acht zware chemokuren hebben, om de twee weken. Ik heb dan ook lang nagedacht over een manier om die tijd voor mijn kind bevattelijk te maken.' Uiteindelijk werd dat het kankermonster, een soort mannetje opgebouwd uit legoblokjes. 'Er waren net zoveel blokjes als dagen dat mijn behandeling zou duren en elke chemokuur had een andere kleur. Elke dag haalden we samen een blokje weg. Op de duur wist Midas perfect: Ik begin aan een nieuwe week, dus dat betekent dat mama weer

Nathalie Slosse met haar kinderen Midas en Iris: zij helpen haar door deze moeilijke tijd. Foto: Ann De Wulf

naar het ziekenhuis moet en weer ziek zal zijn. In het begin was ik altijd heel erg ziek.' Voor Nathalie betekende het knutselen zelf vooral een houvast, maar van in het begin wist ze dat haar ideeën nuttig konden zijn voor mama's en papa's in dezelfde situatie. 'Na een jaar moest ik op controle. Op de botscan was een verdacht vlekje te zien, op de resultaten van het onderzoek was het een week wachten. Die week was hells, want uitzaaiingen, dat zou weer een heel ander verhaal zijn. Om me af te leiden, schreef ik een verhaal, Grote Boom is ziek, waarin de wereld van de kleine

Snuiter halsoverkop verandert wanneer de dokter houtwormpjes ontdekt onder de schors van Grote Boom.'

'Nu ik kan terugkijken, weet ik dat mijn zoon niks heeft overgehouden aan mijn ziekte'

goed, maar het verhaal was er wel. Ik heb het dan maar opgestuurd naar een aantal uitgeverijen.'

'Grote Boom is ziek' werd snel opgepikt en uitgebracht. Op de laatste pagina's van het verhaal staat ook een doehoekje, met knutseltips en onder andere het kankermonster. Het boekje werd een succes en is intussen aan zijn derde druk toe. 'Er is een Franse en Nederlandse versie, en intussen bestaat ook Snuiters Speeltas, die in enkele ziekenhuizen wordt gebruikt. Ook organisaties, zoals Naboram, een zelfhulpgroep

voor mensen met borstkanker, schenken het boek aan jonge mama's die borstkanker krijgen. De rechten op Snuiters zijn intussen ook verkocht aan Zuid-Korea en Denemarken.'

Geen trauma's

Voor Nathalie is het de eerste keer dat ze haar eigen boekje zelf kan uittesten. 'Want Midas was al vier toen het boek uitkwam. En het klinkt wat raar, maar eigenlijk is het wel leuk om te zien dat het werkt.' Als ik nu zeg tegen mijn dochtertje: Dat gaat niet, mama is te moe, mama is ziek, dan zegt ze al Boom en gaat

Gelukkig dankzij verbeelding

Zoals bij veel mensen veranderden Nathalie Slosses prioriteiten na haar ziekte. 'Ik was wel al sociaal geëngageerd en werkte in de sociale sector. Maar als je ziek wordt, ga je echt je hart volgen. En bij mij werd dat mijn eigen vzw Talismanneke.' Haar vzw heeft een even simpel als universeel doel: 'de geluksvaardigheden bevorderen op basis van de verbeeldingskracht'. Excuseer? 'Ik maak de vergelijking met de film La vita è bella. Ook daar blijft men in gruwelijke omstandigheden positief dankzij de fantasie, de verbeeldingskracht. Wij kunnen en hebben dat ook, alleen hebben sommige mensen wat hulp nodig om dat in gang te zetten. Dat proberen wij te doen.' Nathalie Slosse geeft workshops aan volwassenen en kinderen en maakte intussen ook een tweede boekje, De visjes van Océane, voor kindjes die worden geconfronteerd met zelfdoding. Een derde boekje, Toverdruppels, over hoe je kinderen kunt leren omgaan met de (kleine) verdrietjes en teleurstellingen in het leven, staat in de steigers. (elka)

INFO www.talismanneke.be

ze het boekje halen. Zo toont ze dat ze weldigelijk weet wat er met mama gebeurt.' Een schuldgevoel tegenover haar kinderen heeft ze niet meer, deze keer. 'Net na mijn eerste diagnose was ik radeloos. Was ik maar ziek geworden voor Midas er was, dan had ik hem dit kunnen besparen, dacht ik. Maar naarmate de behandeling vorderde, werd ik blijer en blijer dat hij er was. Hij was mijn afleiding, bracht ritme in mijn dagen. En nu, nu ik kan terugkijken, weet ik dat mijn zoon niks heeft overgehouden aan mijn ziekte. Geen enkel trauma. Het zal me nu ook wel lukken, ook al zijn het er twee en is dat sowieso drukker, zoals iedere ouder weet.' Nathalie beseft dat heel wat mensen vonden dat heel wat snel kwam, na haar ziekte. 'En nu ik opnieuw ziek ben, zal hen dat wel steunen in hun commentaar. Ik kan alleen maar zeggen: Iris krijgen was voor mijn man en mij onze absolute hartwens. Twee kindjes, een jongen en een meisje. Ik heb van dag één intensief van haar genoten, net omdat ik weet dat het morgen gedaan kan zijn. Spijt van mijn kinderen? Integendeel. Ze maken mijn ziekte net lichter.'

INFO Nathalie Slosse, Grote boom is ziek, Abimo, 36 blz., 12,95 euro